

но основателно навеждат на заключението, че *късният Яворов* до голяма степен може да се определи като редуциран, изчистен, заострян в различни стилови насоки и поведенчески нагласи *ранен Яворов*. Сюжетът *буря в душата* или *бурна душа* също притежава отчетлива етимология: в ранната творба „Зловещо мръщи се небето...“ образният паралелизъм – един типично пенчославейковски прием, изоставен от *късния Яворов*, който се занимава предимно с вътрешния пейзаж на *душата* – е подчинен именно на баналния сюжет *буря-катарзис в душата*. В „Душата ми е пуста...“ и „Умри!“, освен че е ретроспективно зададен белег, *бурята* е и твърде особен гешалт. Появата на този знак отключва една доста шаблонна алегоризация (ако четем творбата сама за себе си!), но също така съевременно е превърната в основен атрибут на лирическия субект (ако синтагматично обвържем творбата с цялото творчество на поета).

По принцип *буреностото*, изключително динамично начало в поетическите текстове на Яворов е свързано със *сърцето* – особеност (или по-скоро типичност!), до голяма степен обусловена от овладяването и демонстративното експлициране на *ботевския „почерк“*. Разбира се, немалка роля играе пронизалата цялото поетическо творчество на Яворов романтическа конвенция⁴⁵, според която именно *сърцето* е най-могъщият и единствен резонатор на изживяванията на лирическия субект. Може би затова сред интровертните реалии на Яворов *сърцето* се отличава с най-строга парадигматика, разслоена в четири – повече или по-малко символизирани – мотива: 1) *лудо биещо/игриво сърце*; 2) *ранено/отровено/похитено сърце*; 3) *поледено/изстинало/обезчувствено сърце*; 4) *сърце – средоточие на огнена страст* (употребяван сравнително рядко, което би могло лесно да се обясни с доминантното на *абсолютната гръд*, успяла да изझे този характерен семантичен признак на *сърцето*). Прекалено афишираното проявление на първия мотив в най-разнообразни